

РЕШЕНИЕ

№ 13139

гр. София, 26.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 172 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА**

при участието на секретаря **МОНИКА В. А.А**
като разглежда докладваното от **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА** Гражданско дело № 20221110120585 по описа за 2022 година

при участието на секретаря **МОНИКА В. А.А**
като разглежда докладваното от **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА** Гражданско дело № 20585 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба, уточнена с молба от 06.06.2022 г., подадена от „М. П.“ ЕООД срещу „Г. И.“ ООД, с която са предявени по реда на чл. 422 ГПК обективно кумулативно съединени положителни установителни искиове с правно основание по чл. 232, ал. 2 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД.

Ищецът извежда съдебно предявените субективни права при твърдение относно наличието на търговски отношения с ответника, по силата на които му е отдавал под наем механизация – тежкотоварни автомобили за извършване на транспортна дейност при уговорка, че след осъществяване на дейността на ответника същият следва да заплати наемна цена, определена в издадените от ищеца фактури. Във връзка с дължимата наемна цена за предадените за ползване вещи, дружеството – ищец издало следните фактури: 1/ фактура № 0000000040/16.07.2019 г. на стойност 2607 лева, представляващи възнаграждение за ползването на тежкотоварен автомобил с ДК № в периода 17.06.2019 г. – 05.07.2019 г., съгласно Протокол за наем на механизация № 21/06.07.2019 г.; 2/ фактура № 0000000049/18.09.2019 г. на стойност 3269 лева, представляващи възнаграждение за ползването на тежкотоварен автомобил с ДК № за периода 29.08.2019 г. – 15.09.2019 г., съгласно Протокол за наем на механизация № 20/16.09.2019 г.; 3/ фактура № 0000000052/24.01.2020 г. на стойност 10978,40 лева, представляващи възнаграждение за ползването на тежкотоварен автомобил с ДК № за периода 14.10.2019 г. – 11.12.2019 г.,

съгласно Протокол за наем на механизация № 26/19.12.2019 г., както и по отношение на нает тежкотоварен автомобил с ДК № ... за периода 14.10.2019 г. – 13.12.2019 г., съгласно Протокол за наем на механизация № 25/19.12.2019 г.; 4/ фактура № 0000000061/02.06.2020 г. на стойност 2341,80 лева, представляващи възнаграждение за ползването на тежкотоварен автомобил с ДК № за периода 27.01.2020 г. – 20.02.2020 г., съгласно Протокол за наем на механизация № 28/02.06.2020 г., както и по отношение на нает тежкотоварен автомобил с ДК № ... за периода 16.12.2019 г. – 20.12.2019 г., съгласно Протокол за наем на механизация № 27/02.06.2020 г.; 5/ фактура № 0000000062/02.06.2020 г. на стойност 2739,41 лева, представляващи възнаграждение за ползването на тежкотоварен автомобил с ДК № ... за периода 13.03.2020 г. – 26.04.2020 г. и за периода 16.12.2019 г. – 20.12.2019 г., съгласно Протокол за наем на механизация № 2/02.06.2020 г. Посочва, че по фактура № 0000000052/24.01.2020 г. има извършено частично плащане в размер на 5000 лева, поради което остатъкът от вземането възлиза на 5978,40 лева. Ищецът твърди, че издадените фактури били предадени на ответника, но до настоящия момент не е постъпило плащане на изискуемите вземания. В тази връзка, сочи че са налице основанията за начисляване на мораторна лихва, считано от датата следващия момента на издаване на фактурите до подаване на заявление по реда на чл. 410 ГПК, като претендира лихва за забава върху стойността на главницата по издадените фактури, както следва: 1/ по фактура № 0000000052/24.01.2020 г. - 1130,91 лева, начислена за периода 25.01.2020 г. - 07.12.2021 г.; 2/ по фактура № 0000000040/16.07.2019 г. - 632,39 лева, начислена за периода 17.07.2019 г. – 07.12.2021 г. ; 3/ по фактура № 0000000049/18.09.2019 г. - 734,62 лева, начислена за периода 19.09.2019 г. – 07.12.2021 г.; 4/ по фактура № 0000000061/02.06.2020 г. - 358,43 лева, начислена за периода 03.06.2020 г. – 07.12.2021 г.; 5/ по фактура № 0000000062/02.06.2019 г. - 418,82 лева, начислена за периода 03.06.2020 г. – 07.12.2021 г. Счита, че общата стойност на задълженията на ответното дружество възлиза на 20 214,56 лева, от които 16 933,39 лева, представляващи главници по издадените фактури и 3281,17 лева – лихва за забава върху стойността на изискуемите вземания, начислена за периода 17.07.2019 г. – 07.12.2021 г. Твърди, че за посочените вземания в негова ползва била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 70092/2021 г., по описа на Софийски районен съд, 128 с-в. Моли съда да признае за установено по отношение на ответника, че същият дължи плащане на претендираните парични вземания, ведно със законната лихва за забава, считано от датата на депозиране на заявление по чл. 410 ГПК до окончателното погасяване на вземането. Обективира искане за присъждане на разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който ответникът оспорва по основание и размер предявените искиви претенции. Твърди, че не е запознат с приложените към исковата молба протоколи за наем на механизация, доколкото същите са подписани от лице, което не притежава представителна власт по отношение на дружеството, като обръща внимание на обстоятелството, че в част от тях не са положени подписи на страните. Оспорва твърдението, че процесните фактури са били представени на дружеството за плащане. При условията на евентуалност, релевира възражение за прихващане при твърдение, че разполага с насрещно вземане, представляващо недължимо платена сума на

ищеца в размер на 5577,25 лева по издадена проформа фактура № 5/15.08.2020 г. Сочи, че плащането на посочената сума в полза на ищеца имала характера на авансова вноска по договор, който страните възнамерявали да сключат, но доколкото посоченото основание не се осъществило ищецът се е обогатил неоснователно за сметка на ответното дружество. Обективира възражение за прихващане и по отношение на недължимо заплатена в полза на ищеца сума на стойност 4450,49 лева по издадена проформа фактура № 8/08.09.2020 г., доколкото същата имала характера на авансова вноска за сключване на договор между страните, което основание не се е осъществило. При условията на евентуалност, в случай че съдът приеме, че посочените плащания са извършени въз основа на валидна облигационна връзка, релевира възражение за разваляне на договорните правоотношения. Оспорва като неоснователни претендираните акцесорни вземания. Обективира възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

Ищецът е депозирал писмено становище по отговора на исковата молба, в което твърди, че заплатените от ответното дружество суми по издадените проформа фактури са получени за плащане на издадени фактура № 0000000078/08.09.2020 г., на стойност 5577,25 лева и фактура № 0000000080/17.09.2020 г., на стойност 4450,49 лева. Посочва, че поради затруднения на дружеството с оглед липсата на плащане на изискуемите вземания от страна на ответника, ищецът е установил практика свързана с издаване на проформа фактури, като след получаване на сумите по тях се издавали редовни фактури, подлежащи на осчетоводяване от двете дружества. В тази връзка, счита за неоснователно искането за прихващане на посочените суми, доколкото с тях са заплатени вземания по редовно издадени фактури.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

I. По отношение на исковете с правно основание по чл. 232, ал. 2 ЗЗД:

От изложената от страните фактическа обстановка следва, че в тежест на ищеца е да докаже наличието на наемни правоотношения с ответното дружество, по силата на които му е предоставял ползването на движими вещи, предмет на договорите, за което обстоятелство ответникът дължи плащане на съответната наемната цена, съгласно издадените фактури.

При доказване на горните обстоятелства, в тежест на ответното дружество е да докаже положителните факти, на които основава релевираните възражения, в това число, наличието на насрещни еднородни вземания, дължими от ищеца, с които може да бъде извършено прихващане.

С договора за наем наемодателят се задължава да предостави на наемателя една вещь за временно ползване, а наемателят да му плати определена цена. Съгласно чл. 232, ал. 2 ЗЗД наемателят е длъжен да заплати наемната цена и разходите, свързани с ползването на вещта. За доказването на валидно наемно правоотношение ищецът е представил като писмени доказателства протоколи за наем на механизация, ведно с издадени фактури относно дължимата цена за ползването на вещите, предмет на сключените договори между страните.

По делото е представена фактура № 0000000040/16.07.2019 г. на стойност 2607,78 лева, представляващи възнаграждение за ползването на тежкотоварен автомобил с ДК № в периода 17.06.2019 г. – 05.07.2019 г., съгласно протокол за наем на механизация № 21/06.07.2019 г.; 2/ фактура № 0000000049/18.09.2019 г. на стойност 3269 лева, представляващи възнаграждение за ползването на тежкотоварен автомобил с ДК № за периода 29.08.2019 г. – 15.09.2019 г., съгласно протокол за наем на механизация № 20/16.09.2019 г. В посочените счетоводни документи и протоколи за наем на механизация липсват подписи на страните. По отношение на приложената фактура № 0000000052/24.01.2020 г. на стойност 10978,40 лева, представляващи възнаграждение за ползването на механизация съгласно протокол № 25 и протокол № 26 също не са положени подписите на страните. Ищецът е представил протокол за наем на механизация № 25/19.12.2019 г. относно наем на товарен автомобил с рег. № ... и протокол за наем на механизация № 26/19.12.2019 г. относно предоставяне на ползването на автомобил с рег. №, в които на страната на наемателя е положен подпис от представител на ответното дружество. В отговора на исковата молба ответникът твърди, че положеният подпис на страната на услугополучателя е извършен от лице, което не разполага с представителна власт по отношение на дружеството. Представените от ищеца фактура № 0000000061/02.06.2020 г., ведно с протокол за наем на механизация № 28/02.06.2020 г. и протокол за наем на механизация № 27/02.06.2020 г., както и фактура № 0000000062/02.06.2020 г., ведно с протокол за наем на механизация № 2/02.06.2020 г. също не съдържат подписите на страните по делото.

Съгласно непротиворечивата практика на ВКС, обективизирана в решение № 46/27.03.2008 г. по т. д. № 454/2008 г., решение № 96/26.11.2009 г. по т. д. № 380/2008 г., решение № 42/15.04.2010 г. по т. д. № 593/2009 г. и др., фактурата може да се приеме като доказателство за сключен договор, ако отразява съществени елементи от съдържанието на сделката – вид на предоставената услуга, стойност, начин на плащане, имена на страните, респ. на техните представители, време и място на сключване на договора. Според други решения на ВКС, а именно – решение № 211/30.01.2012 г. по т.д. № 1120/2010 г., II ТО, решение № 109/07.09.2011 г. по т.д. № 465/2010 г., II ТО, решение № 92/07.09.2011 г. по т.д. № 478/2010 г., II ТО, решение № 30/08.04.2011 г. по т.д. № 416/2010 г., I ТО, решение № 118/05.07.2011 г. по т.д. № 491/2010 г. на II ТО, решение № 71/08.09.2014 г. по т.д. № 1598/2013 г. на II ТО, фактурите отразяват възникналата между страните облигационна връзка и осчетоводяването им от търговското дружество – ответник, включването им в дневника за покупко-продажби по ДДС и ползването на данъчен кредит по тях по смисъла на ЗДДС, представлява недвусмислено признание на задължението и доказва неговото съществуване. Според приетото в решение № 42/2010 г. по т.д. № 539/2009 г. на II ТО, решение № 92/2011 г. по т.д. № 478/2010 г. на II ТО и решение № 47/2013 г. по т.д. № 137/2012 г. на II ТО, дори да се счете, че издадената фактура е неистинска /неавтентична/ или е останала неподписана за „получател“ от купувача по договора за търговска продажба, респ. от възложителя по договор за изработка, тя може да послужи като доказателство за възникване на отразените в нея задължения, ако съдържа реквизитите на съществени елементи на конкретната сделка,

отразена е счетоводно от двете страни, както и е ползван данъчен кредит. Съгласно приетото в решение № 67/31.07.2015 г. по т. д. № 631/14 г. на ВКС, II ТО първичните счетоводни документи се преценяват от съда според тяхната редовност и във връзка с всички доказателства по делото, а когато фактурата е подписана от лице без представителна власт или не е подписана изобщо и не е отразена в счетоводните регистри на двете страни, не е вписана в дневниците за покупки и продажби и справките - декларации по ЗДДС, не е ползван данъчен кредит по нея - тогава тази фактура сама по себе си не може да установи нито сключване на договор за търговска продажба, нито получаването на стоката.

За установяване на твърдението относно наличието на наемно правоотношение между страните по делото е допуснато събирането на гласни доказателства чрез разпит на свидетел на страната на ищеца. Свидетелят Иван Русин излага твърдения относно наличието на търговски взаимоотношения между страните, по силата на които ищцовото дружество е предоставяло ползването на притежаваните в негова собственост товарни камиони, необходими на ответника за осъществяване на дейността му. Посочва, че именно той е издавал процесните фактури във връзка с дължимото възнаграждение за наетите вещи. Съдът съобразява евентуалната заинтересованост на свидетеля от изхода на спора, доколкото същият е син на едноличния собственик на капитала на „М. П.“ ЕООД – К. Р..

По делото е допусната до изслушване съдебно – счетоводна експертиза, която да даде отговор на поставените от ищеца задачи. Съгласно данните в заключението на вещото лице процесните фактури, издадени от дружеството на ищеца са надлежно и своевременно осчетоводени с коректна счетоводна операция в регистрите на ищеца за съответните месеци, в които същите са издадени. Вещото лице е посочило, че фактурите са отразени в дневника за продажби за съответните месеци като облагаеми сделки по ДДС. С експертизата се потвърждава твърдението на ищеца относно извършено от ответника частично плащане по фактура № 0000000052/24.01.2020 г., в размер на 5000 лева. От данните в експертизата се установява, че в счетоводството на ищеца по партида на ответника се води салдо /непогасено вземане/ в общ размер на 16 933,39 лева. В счетоводството на ответното дружество били осчетоводени фактура № 0000000040/16.07.2019 г., фактура № 0000000049/18.09.2019 г. и фактура № 0000000052/24.01.2020 г., надлежно и своевременно отразени за съответните месеци, като дружеството е ползвало данъчен кредит въз основа на посочените фактури. Вещото лице е посочило, че в счетоводството на ответника и дневниците за покупки по ЗДДС няма данни за фактура № 0000000061/02.06.2020 г. и фактура № 0000000062/02.06.2020 г.

Във връзка с данните, изложени в експертизата, съдът счита за установено, че между страните е налице валидно наемно правоотношение, по силата на което на ответника са предоставени за ползване товарни камиони, за което обстоятелство същият следва да заплати наемната цена. Предвид факта, че фактура № 0000000040/16.07.2019 г., фактура № 0000000049/18.09.2019 г. и фактура № 0000000052/24.01.2020 г. са надлежно осчетоводени от двете дружества, както и обстоятелството, че ответното дружество е ползвало данъчен кредит по издадените счетоводни документи, съдът намира за основателна претенцията относно наличието на изискуеми вземания към издателя на фактурата. Настоящия съдебен

състав, счита че по делото не се установи безспорно наличието на наемно правоотношение, по силата на което са издадени фактура № 0000000061/02.06.2020 г. и фактура № 0000000062/02.06.2020 г., доколкото същите не са подписани от получателя и не се осчетоводени при ответното дружество, съответно не се доказва получаването на договорената услуга. В тази връзка, съдът счита за основателни претенциите на ищеца относно вземанията му по издадени фактура № 0000000040/16.07.2019 г., фактура № 0000000049/18.09.2019 г. и фактура № 0000000052/24.01.2020 г., чиято обща стойност възлиза на 11 855,18 лева.

Формираните правни изводи обуславят разглеждането на релевираното от ответника, в условията на евентуалност, възражение за прихващане. Съгласно Тълкувателно решение № 2/2020 г. на ОСГК на ВКС „действието на прихващането, изразено в погасяване на насрещните вземания до размера на по-малкото от тях, винаги настъпва с обратна сила – от първия ден, в който прихващането е могло да се извърши, т.е. когато активното вземане е било изискуемо, а пасивното поне изпълняемо. Потестативното право на прихващане се осъществява чрез изявление на прихващания. За да породи предвидения в закона ефект – погасяване на насрещните вземания до размера на по-малкото, изявлението трябва да съдържа белазите, които индивидуализират всяко едно от тях по страни, основание и размер. В настоящия случай ответникът, счита че са налице предпоставките за извършване на прихващане с насрещни вземания във връзка със заплатени от него суми по издадени проформа фактура № 5/15.08.2020 г. на стойност 5577,25 лева, изплатени в полза на ищеца с платежно нареждане от 03.09.2020 г. и 4450,49 лева по проформа фактура № 8/08.09.2020 г., заплатена от ответника на 05.08.2022 г. Твърди, че заплатените суми имат характера на авансови вноски на неосъществено договорно основание, поради което ищецът се е обогатил неоснователно за сметка на ответника. Ищецът поддържа, че за заплатените суми от ответника по посочените проформа фактури, същият е получил фактура № 0000000078/08.09.2020 г. на стойност 5577,25 лева и фактура № 0000000080/17.09.2020 г., в размер на 4450,49 лева. От допуснатата по делото съдебно – счетоводна експертиза се установява, че по отношение на сумите, заплатени от ответника по посочените проформа фактури, ищецът е издал фактура № 0000000078/08.09.2020 г. на стойност 5577,25 лева и фактура № 0000000080/17.09.2020 г. в размер на 4450,49 лева, които не са осчетоводени при ответното дружество. В тази връзка, вещото лице е посочило, че общата стойност на издадените фактури в размер на 10 027,74 лева се явява като надплатена, като е посочило че от счетоводството на ищеца се твърди да са недължимо платени, съответно с посочената сума е извършено едностранно извънсъдебно прихващане във връзка със закриване на задълженията по фактура № 0000000040/16.07.2019 г. в размер на 2607,78 лева, фактура № 0000000049/18.09.2019 г. на стойност 3269 лева и фактура № 0000000052/24.01.2020 г. на стойност 4150,96 лева, като остатъкът за плащане по фактура 0000000052/24.01.2020 г. се равнявал на 1827,43 лева. В тази връзка, съдът счита че предявените претенции следва да бъде частично отхвърлени като погасени чрез прихващане с насрещно вземане по чл. 103, ал.1 от ЗЗД, в размер на 10 027,74 лева. При съобразяване на компенсацията между двете насрещни вземания на страните до размера на по-малкото от тях, следва че искът по

отношение на вземанията по фактура № 0000000052/24.01.2020 г. следва да бъде уважен за сума в размер на 1827,43 лева като основателен, а за горницата следва да се отхвърли. Предявените искиви претенции по чл. 232, ал. 2 ЗЗД във връзка с издадени фактура № 0000000040/16.07.2019 г., фактура № 0000000049/18.09.2019 г. следва да бъдат отхвърлени поради извършено извънсъдебно прихващане, а исковите по чл. 232, ал. 2 ЗЗД с оглед издадени фактура № 0000000061/02.06.2020 г. и фактура № 0000000062/02.06.2020 г. са неоснователни, доколкото по делото не се доказва наличието на облигационно правоотношение между страните, обуславящо издаването им.

II. По отношение на исковите с правно основание по чл. 86 ЗЗД:

Във връзка с предявените искиве по чл. 86 ЗЗД, в тежест на ищеца е да докаже наличието на главни изискуеми вземания, основания за начисляване на мораторна лихва.

Ищецът твърди, че ответникът му дължи обезщетение в размер на законната лихва за забава във връзка с непогасени изискуеми вземания по издадени фактури, начислено за периода 17.07.2019 г. – 07.12.2021 г., на обща стойност 3281,17 лева.

По делото се установи, че е извършено прихващане с обща сума в размер от 10 027.74 лв., формирана като сбор от двете суми, равняващи се съответно на 4450.49 лв., платена на 16.09.2020 г. и сумата от 5577.25 лв., платена на 03.09.2020 г.

Ответникът се е възползвал от правото си да избере кои задължения към ищеца е погасил чрез прихващането на тези надплатени суми, като е закрил счетоводно задълженията си към ищеца по фактура с номер 40 за сумата от 2607.78 лв., по фактура № 49, издадена за сумата от 3269 лв. и по фактура № 52 за сумата от 4150.96 лв., като неплатеният остатък по нея след извършеното прихващане възлиза на сумата от 1827.43 лв.

Ето защо съдът е приел, че вземанията по фактури с номера 40 и 49 са изцяло погасени чрез извършеното прихващане, а вземането по фактура № 52 е останало непогасено за сумата от 1827.43 лв.

Компенсируемият ефект на прихващането е настъпил от датата на постъпване на тези суми в патримониума на ищеца - едната сума е постъпила на 03.09.2020 г., а другата - на 16.09.2020 г.

Ето защо лихва се дължи от датата на настъпване на падежа на вземанията, осчетоводени с процесните фактури до датата на направеното плащане.

Съгласно разпоредбата на чл.303 а от ТЗ, ако не е уговорен срок за плащане, паричното задължение трябва да бъде изпълнено в 14-дневен срок от получаване на фактура или на друга покана за плащане. Когато денят на получаване на фактурата или поканата за плащане не може да се установи или когато фактурата или поканата са получени преди получаване на стоката или услугата, срокът започва да тече от деня, следващ деня на получаване на стоката или услугата, независимо че фактурата или поканата за плащане са отпреди това.

В случая срок за плащане не е посочен в процесните фактури. Следователно срокът за плащане тече от датата на получаване на фактурите. Съгласно заключението от ССЕ те са надлежно и своевременно осчетоводени в счетоводните регистри на ответника в съответните месеци на 2019 г. и 2020 г./стр. 3 от ССЕ/. Вещото лице не е посочило точната дата на осчетоводяване. Ето защо съдът приема, че най-ранният момент, в който ответникът

ги е осчетоводил е този, съвпадащ с изтичането на съответния данъчен период- извод, който се извежда от разпоредбата на чл. 40 от ЗДДС, съгласно която за всеки отделен данъчен период регистрираното лице е длъжно да подаде справка-декларация пред данъчната служба. Декларация се подава и в случаите, когато данък не следва да се внася. Справката-декларация се подава в съответната данъчна служба в 14-дневен срок от изтичане на данъчния период.

В случая изтичането на данъчния период за фактура № 40 е настъпило на 31.07.2019, а срокът за плащането по нея - на 14.08.2019., т.е. от 15.08.2019 г. ответникът е в забава или лихвата за периода 15.08.2019г. -02.09.2020 г./деня, предхождащ датата на плащане на първата надплатена сума/ се равнява на сумата от 278.91лв., до която сума следва да се уважи този иск и да се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 632.39лв. и за периода 17.07.2019г.-14.09.2019г.

Падежът за плащане на фактура № 49 е настъпил на 14.10.2019 г., като ответникът е изпаднал в забава на 15.10.2019г. За периода 15.10.2019-02.09.2020 г. лихвата върху сумата от 2969.47лв., явяваща се разлика между сумата от 5577.25 лв., платена на 03.09.2020 г. и 2607.78лв., за която сума е издадена фактура № 40, се равнява на 267.27лв., а за периода 03.09.2020 г.-15.09.2020 г./датата, предхождаща плащането на сумата от 4450.49лв./ лихвата върху сумата от 299.53лв., явяваща се разлика между сумата от 3269лв., за която е издадена фактура № 49 и сумата от 2969.47лв., до която е погасена с плащането от 03.09.2019г., се равнява на сумата от 1.16лв. или обезщетението за забавено плащане по фактура № 49 е в общ размер от 268.43лв./267.27лв.+1.16лв./, до която сума следва да се уважи този иск и да се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 734.62лв. и за периода 19.09.2019г.-13.10.2019г.

По фактура № 52 забавата е настъпила на 15.02.2020 г. , като за периода 15.02.2020 г. до 24.02.2020 г. /деня, предхождаща датата на плащането от 5000 лв., лихвата върху главницата от 10978.4 лв. възлиза на сумата от 30.50лв., за периода 25.02.2020 г. до 15.09.2020 т./деня, предхождащ плащането на сумата от 4450.49лв. г., лихвата върху сумата от 5978.4 лв. възлиза на сумата от 338.80лв. и за периода 16.09.2020 г. до 07.12.2020 г. лихвата върху непогасената част от главницата от 1827.43лв. възлиза на сумата от 42.14лв. или общият размер на тази лихва възлиза на сумата от 411.44 лв., за която сума следва да се уважи този иск и да се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 1130.91лв. и за периода 25.01.2020 г.-14.02.2020 г.,вкл.

По отношение на главниците по издадени фактура № 0000000061/02.06.2020 г. и фактура № 0000000062/02.06.2020 г., доколкото не се установи наличието на главно изискуемо вземане по договорено между страните наемно правоотношение, неоснователни се явяват и претенциите за акцесорни вземания.

III. По отношение на разноските:

С оглед изхода от спора на ищеца следва да бъдат присъдени направените разноски съразмерно с уважената част от предявените установителни искове, по аргумент на чл. 78, ал. 1 ГПК. По делото е представен списък с разноски по чл. 80 ГПК, като предвид тълкувателните разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 4/2013г. на ВКС, ОСГТК, т.

12, съдът следва да се произнесе по разпределението на отговорността за разноси в заповедното и в исковото производство. При съобразяване на представените по делото писмени доказателства, следва че в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноси на обща стойност 653.33лева. Съдът счита релевираното от ответника възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК за неоснователно, доколкото общата стойност на претендираното адвокатско възнаграждение за процесуално представителство в исковото и заповедното производство не е прекомерна предвид цената на предявените искиви претенции и извършените действия по процесуална защита и представителство.

Ответникът е обективирал искане за присъждане на разноси, като от представените по делото писмени доказателства за извършени разходи и при съобразяване на чл. 78, ал. 3 ГПК, следва да му бъдат заплатени разноси в размер на 1896.84лв.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

Р Е Ш И:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 232, ал. 2 ЗЗД, че „Г. И.“ ООД, ЕИК ..., представлявано от управителите Л. Г. и М. Г., дължи на „М. П.“ ЕООД, ЕИК ..., представлявано от управителя К. Р., възнаграждение по наемно правоотношение в размер на 1827,43 лева, ведно със законната лихва за забава, считано от 08.12.2021 г. до окончателното погасяване на вземането, съгласно Протокол за наем на механизация № 25/19.12.2019 г., за което обстоятелство ищецът е издал фактура № 0000000052/24.01.2020 г., като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над уважения размер до пълно предявения размер на стойност 5978,40 лева, поради прихващане с насрещни вземания на ответника.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД, че „Г. И.“ ООД, ЕИК ..., представлявано от управителите Л. Г. и М. Г., дължи на „М. П.“ ЕООД, ЕИК ..., представлявано от управителя К. Р., мораторна лихва, начислена върху стойността на главницата по дължимото възнаграждение за наем съгласно фактура № 0000000040/16.07.2019 г. в размер на 278.91лв., като ОТХВЪРЛЯ този иск за разликата до пълния предявен размер от 632.39лв. и за периода 17.07.2019г.-14.09.2019г.; по фактура № 0000000049/18.09.2019 г., в размер на 268.43лв, като ОТХВЪРЛЯ този иск за разликата до пълния предявен размер от 734.62лв. и за периода 19.09.2019г.-13.10.2019г.; по фактура № 0000000052/24.01.2020 г. в размер на 411.44 лв., за като ОТХВЪРЛЯ този иск за разликата до пълния предявен размер от 1130.91лв. и за периода 25.01.2020 г.-14.02.2020 г,вкл.

ОТХВЪРЛЯ предявените искиве с правно основание по чл.422 ГПК вр. чл. 232, ал. 2 ЗЗД, за постановяване на решение, с което да се признае за установено по отношение на „Г. И.“ ООД, ЕИК ..., представлявано от управителите Л. Г. и М. Г., че дружеството дължи на „М. П.“ ЕООД, ЕИК ..., представлявано от управителя К. Р., възнаграждение по наемно

правоотношение съгласно издадени фактура № 0000000040/16.07.2019 г. на стойност 2607,78 лева и фактура № 0000000049/18.09.2019 г., в размер на 3269 лева, поради извършено прихващане с насрещни вземания на ответника.

ОТХВЪРЛЯ предявените иски с правно основание по чл. 422 ГПК вр. чл. 232, ал. 2 ЗЗД, за постановяване на решение, с което да се признае за установено по отношение на „Г. И.“ ООД, ЕИК ..., представлявано от управителите Л. Г. и М. Г., че дружеството дължи на „М. П.“ ЕООД, ЕИК ..., представлявано от управителя К. Р., възнаграждение по наемно правоотношение съгласно издадени фактура № 0000000061/02.06.2020 г. на стойност 2341,80 лева и фактура № 0000000062/02.06.2019 г., в размер на 2736,41 лева като неоснователни.

ОТХВЪРЛЯ предявените иски с правно основание по чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД, за постановяване на решение, с което да се признае за установено по отношение на Г. И.“ ООД, ЕИК ..., представлявано от управителите Л. Г. и М. Г., че дружеството дължи на „М. П.“ ЕООД, ЕИК ..., представлявано от управителя К. Р., мораторна лихва на стойност 358,43 лева, начислена за периода 03.06.2020 г. – 07.12.2021 г., върху главницата по издадени фактура № 0000000061/02.06.2020 г. и лихва за забава в размер на 418,82 лева, дължима за периода 03.06.2020 г. – 07.12.2021 г., върху главницата по фактура № 0000000062/02.06.2019 г., като неоснователни.

ОСЪЖДА „Г. И.“ ООД, ЕИК ..., представлявано от управителите Л. Г. и М. Г., да заплати на „М. П.“ ЕООД, ЕИК ..., представлявано от управителя К. Р., извършените в производството разноски на стойност 653.33 лева, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА „М. П.“ ЕООД, ЕИК ..., представлявано от управителя К. Р., да заплати на „Г. И.“ ООД, ЕИК ..., представлявано от управителите Л. Г. и М. Г., извършените в производството разноски на стойност 1896.84 лв., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

Препис от решението да се връчи на страните.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____

Съдия при Софийски районен съд: _____